

Hồi 5

Lừa Thế Trộn Danh – Giả Chân Khó Biện

Thiên hạ đệ nhất thần y Diệp Ẩn Nông vừa dứt lời thì Tiễn Nhất Sơn liền hỏi:
- Trúng độc gì?

Nên biết thần y Diệp Ẩn Nông đã xuất diện luận đoán thì không thể nghi ngờ gì được nữa. Vì vậy Tiễn Nhất Sơn muốn gỡ tội cho Từ Trung Nhạc thì chỉ còn cách tranh cãi trên nguồn gốc của độc được mà

(thiếu trang 124, 125 cuốn 2)

Người này vừa báo danh tính thì quần hùng đều kinh ngạc không thôi. Xưa nay Đường gia rất ít giao thiệp với người ngoài, vì vậy cũng rất ít bằng hữu trên giang hồ nhận biết được đệ tử Đường gia. Nhưng danh tiếng của Đường gia quá lớn nên tên tuổi những nhân vật chủ yếu của Đường gia đều được bằng hữu giang hồ biết đến. Lão trưởng hiện tại của Đường gia là Đường Thiên Tùng, lão có hai nhi tử trưởng tử là Hy Nghiêm, thứ tử là Hy Vũ - chính là người vừa lên tiếng.

Tiến Nhất Sơn không giấu được vẻ kinh ngạc, nói:

- Thì ra là Đường nhị công tử, xin cứ tự nhiên.

Tuy trước đó lão ta đã nói người ngoài cuộc không được xen vào, nhưng lúc này thì lão không thể không nể mặt Đường gia.

Đường Hy Vũ bước đến trước Diệp Ẩn Nông rồi nói:

- Diệp đại phu, có thể đại phu không quan tâm hung thủ là ai nhưng đại phu vẫn có thể nói ra quan điểm của mình. Bởi lẽ, theo cách nói của đại phu vừa rồi thì sợ rằng không ít người sẽ hiểu lầm là Đường gia hạ độc.

Diệp Ẩn Nông nói:

- Không đến nỗi có sự hiểu lầm đó đâu. Vì tại hạ đã nói rõ được vật này chỉ giống với Hóa Tuyết Tán của Đường gia các người mà thôi.

Đường Hy Vũ nói:

- Đại phu có thể giải thích rõ hơn một chút không?

Diệp Ẩn Nông gật đầu, nói:

- Được, vậy thì xin lượng thứ cho tại hạ nói thẳng ra, Hóa Tuyết Tán của Đường gia có vị hôi thối nên dễ dàng cảm nhận qua vị giác và khứu giác, còn loại dược vật kia thì vô sắc, vô vị nên khi qua miệng không thể nào cảm nhận được, nạn nhân sau khi chết cũng không có hiện tượng bị trúng độc nên chỉ có thể chứng nghiệm bằng cách lấy huyết đã bị ngưng kết trong thi thể mà thôi. Theo tại hạ thì dường như loại dược vật này còn lợi hại hơn Hoa Tuyết Tán của Đường gia một vài phân.

Đường Hy Vũ nói:

- Diệp đại phu quả nhiên không hổ danh là đệ nhất danh y đương thế, những điều đại phu nói không sai một chút nào. Tại hạ vô cùng khâm phục, khâm phục! Xin hỏi một câu nữa, đại phu có biết đó là độc dược của nha môn nào không?

Diệp Ân Nông mỉm cười, nói:

- Về phương diện y thuật, có thể tại hạ biết nhiều hơn Đường tiên sinh một chút, nhưng nói đến vấn đề độc dược thì tại hạ còn kém Đường tiên sinh rất nhiều. Có Đường tiên sinh ở đây thì tại hạ không cần phải phán đoán nữa rồi. Xin Đường tiên sinh chỉ giáo vậy.

Đường Hy Vũ chậm rãi nói:

- Bằng hữu trên giang hồ đều cho rằng nói đến bản lãnh dụng độc thì Đường gia của tại hạ là Thiên hạ đệ nhất, nhưng quả thực Đường gia của tại hạ không dám tự...

(thiếu trang 130, 131 cuốn 2)

... tửu với người thì bị trúng độc mà chết, việc này người giải thích thế nào đây?

Từ Trung Nhạc nói:

- Ta và Tiêu Thị Song Hồ xưa nay không hề quen biết nhau, điều này bằng hữu trên giang hồ đều biết. Vậy thì làm sao độc dược của Tiêu gia lại nằm trong tay của ta?

Khương Tuyết Quân cười nhạt rồi nói:

- Người và Tiêu Thị Song Hồ không quen biết nhau ư? Lời này sợ rằng chỉ đúng một nửa mà thôi.

Từ Trung Nhạc quát hỏi:

- Nói thế là có ý gì?

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Có thể Ngân Hồ không quen biết với người nhưng Kim Hồ là thê tử của hảo bằng hữu người đấy!

Từ Trung Nhạc rung mình nhưng lão cố làm ra vẻ thản nhiên và nói:

- Nàng chẳng qua chỉ làm thê tử trên danh nghĩa của ta mấy ngày thôi, vậy thì có thể biết được bao nhiêu bằng hữu của ta?

Khương Tuyết Quân nói:

- Những bằng hữu khác của người có thể ta không biết, nhưng vị bằng hữu này thì ta biết rất rõ. Phu quân của Kim Hồ là Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lôi, người dám nói là người không quen biết người này không?

Từ Trung Nhạc thản nhiên lắc đầu và nói:

- Không hề quen biết!

Khương Tuyết Quân lại cười nhạt, nói:

- Thật không? Theo ta biết thì hình như gần đây người vẫn còn gặp Vũ Văn Lôi đấy.

Từ Trung Nhạc kiên quyết từ chối đến cùng, nói:

- Người nói là ta có gặp Vũ Văn Lôi nhưng ta nói đó là những lời bịa đặt để vu khống.

Tiền Nhất Sơn lên tiếng:

- Khương cô nương, xin hỏi làm sao cô nương biết những chuyện vừa nói? Theo ta biết thì Bạch Đà Sơn ở tận Tây Vực, xưa nay Bạch Đà Sơn chủ chưa hề đặt chân đến Trung Nguyên.

Đường Hy Vũ bỗng nhiên xen vào:

- Tiễn đại tiên sinh, tiên sinh sai rồi, thì ra tiên sinh biết một mà không biết hai.

Tiến đại tiên sinh ngạc nhiên hỏi lại:

- A, cái gì là hai?

Đường Hy Vũ nói:

- Không sai, trước đây Bạch Đà Sơn chủ chưa từng đến Trung Nguyên nhưng hiện tại lão đang ở tại kinh sư đấy. Không giấu gì các vị, lần này tại hạ lai kinh cũng chỉ vì biết được tin tức bọn họ đã đến kinh sư. Mục đích của tại hạ là muốn thí độc công với Bạch Đà Sơn chủ phu nhân.

Độc công của Tiêu gia là học lén từ Đường gia nên ân oán giữa hai nhà bọn họ đã kết qua trăm năm rồi. Do vậy, Đường Hy Vũ muốn tìm Kim Hồ thanh toán là việc chẳng có gì lạ. Nhưng vô tình Khương Tuyết Quân...

(thiếu trang 136, 137 cuốn 2)

... chưa từng gặp Bạch Đà Sơn chủ không?

Từ Trung Nhạc làm ra vẻ kiên định, nói:

- Không sai, tại hạ ở trong Tiêu phủ nên những nhân vật lai vãng đến Tiêu phủ đều không qua mắt tại hạ. Nhưng quả thực tại hạ không biết nhân vật nào là Bạch Đà Sơn chủ!

Đường Hy Vũ nói:

- Thật thế chăng? Thế thì không may rồi, tại hạ còn định hỏi thăm đại hiệp về tin tức của Bạch Đà Sơn chủ đấy. Bởi lẽ tại hạ nghe nói hôm Bạch Đà Sơn chủ đến Tiêu phủ thì Tiêu Chí Dao chỉ mời có mỗi đại hiệp đến bồi tiếp mà thôi.

Từ Trung Nhạc ấp úng:

- Chuyện... chuyện này...

Đường Hy Vũ lạnh giọng nói:

- Từ đại hiệp, đại hiệp không thể nói những điều tại hạ nghe được là tin đồn huyễn hoặc đấy chứ? Có cần tại hạ mời chứng nhân ra không?

Thì ra hôm đó khi Bạch Đà Sơn chủ đưa Tiêu công tử Tiêu Lương Câu về Tiêu phủ thì Tiêu Chí Dao thiết tiệc khoản đãi và mời Từ Trung Nhạc đến bồi tiếp, chúng này thuộc hạ của Tiêu thế gia biết được chuyện này. Những tên thuộc hạ này hiện có mặt phần lớn ở đương trường, bọn chúng hóa trang thành những nhân vật trên giang hồ.

Từ Trung Nhạc biết Đường Hy Vũ đã dám nói như vậy thì nhất định trong số thuộc hạ tất phải có kẻ là bằng hữu của đối phương. Với thân phận của lão, nếu gọi một tên thuộc hạ ra làm chứng thì tất nhiên tên đó sẽ không dám không tuân mệnh. Bởi lẽ một khi đã ra làm chứng thì dù không bị phạt tội, tất cũng bị xử tử. Nhưng nếu đắc tội với Đường Hy Vũ thì cũng khó tránh được thủ pháp dụng độc của Đường gia.

Từ Trung Nhạc chẳng biết làm thế nào nên đành nói:

- Không sai, đúng là có chuyện đó, nhưng Tiêu Chí Dao chỉ xưng hô với người kia là Vũ Văn tiên sinh mà không nói ra thân phận của lão ta. Tại hạ thật không ngờ người đó là Bạch Đà Sơn chủ.

Khương Tuyết Quân cười nhạt rồi xen vào:

- Ai ai cũng biết xú danh của Bạch Đà Sơn chủ nên đương nhiên Tiêu Chí Dao không tiện nói rõ thân phận của lão ta. Nhưng thiết nghĩ, trong thiên hạ người có họ Vũ Văn e rằng không nhiều...

Từ Trung Nhạc nói:

- Nàng không tin ta và Bạch Đà Sơn chủ vốn chưa từng quen biết nhau thì cũng đành vậy.

Tiền Nhất Sơn lên tiếng:

- Đường nhị công tử, cảm ơn công tử đã nói cho ta biết chuyện liên quan đến Bạch Đà Sơn chủ. Nhưng hình như không thể vịn vào đó mà đoán định Từ Trung Nhạc là hung thủ hại Khương Chí Kỳ.

Đường Hy Vũ nói:

- Vụ án này không có liên quan đến tại hạ. Mục đích của tại hạ chẳng qua muốn làm rõ chuyện hung thủ sát hại Khương Chí Kỳ không phải là người của Đường gia mà thôi.

Nói đoạn Đường Hy Vũ lui bước đứng sang một bên.

Nguyên địa vị của Đường gia trong võ lâm rất đặc biệt, bọn họ tự thành nhất quốc, nếu không phạm đến bọn họ thì bọn họ không vô duyên vô cớ xen vào chuyện giang hồ. Đương nhiên không thể gọi bọn họ là hiệp nghĩa đạo nhưng cũng không thể xem bọn họ là những nhân vật tà phái. Lần này Đường Hy Vũ đứng ra nói giúp Khương Tuyết Quân là vì muốn làm rõ việc vụ án này vô can với Đường gia, ngoài ra còn một duyên cớ khác. Đường Hy Vũ vốn đã từng nợ ân tình với Vệ Thiên Nguyên, do đó có thể nói hắn làm như vậy là một cách đền đáp cho Vệ Thiên Nguyên. Hắn giúp Khương Tuyết Quân tức là giúp Vệ Thiên Nguyên rồi.

Tác phong truyền thống của Đường gia là trọng thị quan hệ lợi hại nên cách trợ giúp này cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Đường Hy Vũ ngầm suy tính:

- “Ta đã chứng minh một vấn đề có lợi cho Khương Tuyết Quân và quần hùng tại đương trường cũng biết được sự cấu kết giữa Từ Trung Nhạc và Bạch Đà Sơn chủ. Chỉ một điều này thôi, nhưng xem ra ta đã giúp cho Vệ Thiên Nguyên không ít. Do vậy, không cần phải vì hắn mà đắc tội với Tiền đại tiên sinh, tránh phiền phức về sau.”

Đáng tiếc là hắn nào biết Tiền đại tiên sinh không phải là Tiền đại tiên sinh thật. Tiền Nhất Sơn xuất hiện với thân phận của sư huynh lão nhưng quần hùng tại hiện trường không một ai phát giác được. Tuy nhiên một cách nghĩ khác của Đường Hy Vũ lại không sai với sở liệu. Từ Trung Nhạc có danh là đại hiệp, đường đường một Trung Châu đại hiệp mà ngầm cấu kết với một kẻ võ lâm xem là yêu nhân thì đích thực chuyện này đủ khiến cho thanh

danh của lão trong võ lâm bị suy tổn không ít. Dù Từ Trung Nhạc cực lực biện hộ rằng lão không biết khách quý của Tiêu Chí Dao là Bạch Đà Sơn chủ nhưng tuyệt đại đa số quần hùng tại đương Tiễn đại tiên sinh đã không thể tin lời của lão rồi. Do đó, nhất thời tứ phía vang lên những lời bình luận râm ran.

Tiễn Nhất Sơn thấy tình thế bất ổn nên nghĩ thầm:

- “Việc đã đến nước này thì e rằng khó có thể bảo toàn thanh danh của Từ Trung Nhạc, duy chỉ còn cách là tận lực biện giải cho hấn thôi.”

Nghĩ đoạn, lão chẳng biết làm thế nào nên đành nói:

- Các vị đều biết xưa nay Tiễn mỗ hành xử vị lý bất vị thân và quyết không thiên lệch bên nào cả. Tiễn mỗ là bằng hữu thâm niên với Từ Trung Nhạc nên đương nhiên Tiễn mỗ tin tưởng lời của Từ Trung Nhạc. Nhưng dù Từ Trung Nhạc và Bạch Đà Sơn chủ vốn quen biết từ trước thì không thể nói Từ Trung Nhạc dùng độc dược của Kim Hồ để sát hại Khương Chí Kỳ. Theo sự vu khống của Khương Tuyết Quân là phụ thân của cô ta sau khi đối tử với Từ Trung Nhạc thì tối hôm đó bị độc phát thân vong. Nhưng Đường nhị công tử vừa nói thì loại độc dược này có thể do kẻ hạ độc dùng phân lượng quá ít nhiều mà khống chế được thời gian tử vong của kẻ bị hại, như vậy làm sao biết Khương Chí Kỳ không bị trúng độc trước khi đối tử với Từ Trung Nhạc? Và kẻ hạ độc có thể chính là bản thân Kim Hồ?

Khương Tuyết Quân cười nhạt, nói:

- Vậy thì lão giải thích thế nào về những lời gia phụ nói với gia mẫu lúc lâm chung? Nếu lão quên thì ta có thể nhắc lại một lần nữa.

Tiễn Nhất Sơn tìm kế hoãn binh nên nói:

- Được, người nói lại lần nữa xem?

Khương Tuyết Quân phẫn nộ, nói:

- Mấy câu cuối cùng mà gia phụ nói với gia mẫu là: “Nàng không cần vội báo thù cho ta, tạm thời cũng không nên nói cho nữ người biết. Thế lực của bọn chúng tại Lạc Dương quá lớn...”

Nói đến đây thì nàng lạnh lùng nhìn Tiễn Nhất Sơn rồi nói tiếp:

- Người mà gia phụ nói nhất định không phải là Kim Hồ.

Tiễn Nhất Sơn nói:

- Không sai, nếu lệnh tôn thật sự nói mấy câu này thì người đó đương nhiên là Từ Trung Nhạc chứ chẳng nghi ngờ gì nữa.

Khương Tuyết Quân nói tiếp:

- Gia mẫu truyền thuật lời của gia phụ, lẽ nào còn có giả trong đó?

Tiễn Nhất Sơn cười nhạt rồi nói:

- Đáng tiếc là đương thời chỉ có mỗi mẫu thân của người tại hiện trường.

Khương Tuyết Quân nộ khí quát hỏi:

- Lão nói vậy là ý gì? Phải chăng là hoài nghi mẫu thân của ta bịa ra những lời như thế?

Tiễn Nhất Sơn bình thản nói:

- Không, ta không hề có ý đó, lệnh đường cũng là hàng nữ kiệt có danh trên giang hồ, lẽ nào ta lại hoài nghi nhân cách của bà ta. Nhưng theo ta biết, bà ta luôn cảm kích sự chiếu cố của Từ Trung Nhạc đối với Khương gia các người, do vậy bà ta không thể vô duyên vô cớ bịa chuyện để hãm hại Từ Trung Nhạc.

Khương Tuyết Quân cười nhạt, nói:

- Gia mẫu nói với lão điều đó chẳng? Ta là nhi nữ của bà ta, lẽ nào lão biết rõ chuyện hơn ta? Nhưng lão đã tin là gia mẫu không bịa chuyện thì còn có gì đáng để hoài nghi nữa?

Tiền Nhất Sơn nói:

- Khương Tuyết Quân, người thật không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy? Ôi, với lòng trung hậu thì quả thật ta không muốn nói ra chút nào, nhưng người nhất định buộc ta nói thì ta đành phải nói ra thôi. Lệnh đường là người không thể nói dối, điều này chẳng có gì phải hoài nghi. Nhưng những lời truyền thuật của người e rằng không thể không hoài nghi. Bởi lẽ lệnh đường không có lý do gì để hãm hại Từ Trung Nhạc, nhưng người thì lại có! Người bội phụ theo tình nhân và muốn được người khác đồng tình nên biện pháp tốt nhất là vu khống cho Từ Trung Nhạc thành cừ nhân sát phụ của người.

Rất nhiều người vốn đã hoài nghi Từ Trung Nhạc, nhưng khi nghe mấy lời Tiền Nhất Sơn nói thì cảm thấy cũng có lý nên tạm thời những lời bình luận lắng dịu xuống.

Tiền Nhất Sơn nói tiếp:

- Vì vậy ta mới nói đáng tiếc là đương thời không có người thứ ba tại hiện trường, nếu không thì có thể chứng minh mấy câu mà người truyền thuật có đúng là của lệnh tôn hay không rồi.

Khương Tuyết Quân bình thản nói:

- Tiền đại tiên sinh, lão đã nói hết chưa?

Tiền Nhất Sơn khẽ gật đầu, và nói:

- Được, người nói đi.

Khương Tuyết Quân nói:

- Ta nói là lão ngậm máu phun người đấy, lão thấy gia mẫu chết rồi, không có người đối chứng nên mới nói như vậy thôi!

Một vài người chưa biết chuyện này nên bất giác buột miệng hỏi người bên cạnh:

- Thì ra thê tử của Khương Chí Kỳ cũng chết rồi à? Bà ta làm sao mà chết vậy?

Khương Tuyết Quân cung thủ một ...

(thiếu trang 152,153 cuốn 2)

Lúc này trong đám quần hùng có nhiều người lớn tiếng nói:

- Khương cô nương, việc này không phải tầm thường, cô nương không thể thuận miệng nói lung tung được.

- Tiền đại tiên sinh đức cao vọng trọng thì làm sao hành sự bất nhân tâm như thế được?

- Khương cô nương, cô nương không muốn lấy Từ Trung Nhạc thì thôi, hà cớ gì lại vu oan hãm hại Tiễn đại tiên sinh. Cô nương nói lão ta ám toán mẫu thân của cô nương, vậy xin hỏi có chứng cứ gì không?

Khương Tuyết Quân chờ cho mọi người im lặng rồi mới nói:

- Tiểu nữ có nhân chứng và có cả vật chứng.

Tiến Nhất Sơn quát hỏi:

- Nhân chứng là ai?

Vệ Thiên Nguyên lớn tiếng nói:

- Chính là ta! Tối hôm đó ta có mặt cùng với Khương Tuyết Quân. Khi bọn ta phát hiện mẫu thân của nàng bị ám toán thì hung thủ bỏ chạy trong tiếng kêu thảm thiết của bà ta, thế là ta lập tức đuổi theo. Đúng vậy, hung thủ không phải người nào khác, mà chính là Tiễn đại tiên sinh.

Tiến Nhất Sơn nói:

- Cám ơn người không đánh mà khai, thì ra tối hôm đó người và Khương Tuyết Quân ở với nhau. Xin hỏi vì lý do gì mà người cùng một phụ nhân đã có chồng ở chung trong đêm như vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tùy lão muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, đó là chuyện của bọn ta, không cần lão quan tâm.

Tiến Nhất Sơn nói:

- Người làm chứng cho Khương Tuyết Quân nên bọn ta tất phải quan tâm đến chuyện đó rồi.

Lão cố ý dùng chữ “bọn ta” là muốn kích động quần hùng tại đương trường. Quả nhiên lập tức có người lên tiếng:

- Ta không muốn dùng bốn chữ gian phu dâm phụ để mắng các người, nhưng nếu nói gian phu có thể làm chứng cho dâm phụ thì quả thật đây là chuyện đại nực cười trong thiên hạ.

Người vừa nói là hảo bằng hữu của Từ Trung Nhạc, lão ta chính là tặc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, Ấn Tân Ma.

Bỗng nhiên giọng nói cổ quái lại cất lên:

- Hình như chúng ta không thể vì người này mà phế lời người khác, bọn họ có tư tình hay không là một chuyện khác còn chứng cứ của bọn họ có đúng hay không lại là một chuyện khác.

Tiến đại tiên sinh là nhân vật đức cao vọng trọng trong võ lâm, nhưng hiện tại tuy có người sùng bái lão, song cũng có không ít người đồng tình với Khương Tuyết Quân. Giọng nói cổ quái vừa dứt thì lập tức có nàng lên tiếng:

- Lời này cũng không đến nỗi vô lý, Khương Tuyết Quân đã nói cô ta có nhân chứng và vật chứng. Dù nhân chứng của cô ta...

(thiếu trang 158, 159 cuốn 2)

- Tiễn đại tiên sinh, tiểu nữ biết là tiên sinh rất khó xử, nhưng họa phúc không tự tìm đến cửa mà chỉ có con người tự gây ra thôi. Nếu lệnh đệ không chịu cải tà quy chánh thì sợ rằng cũng đành... cũng đành...

Tiến đại tiên sinh nói:

- Thượng Quan cô nương, cô nương không cần phải an ủi lão phu. Đến lúc cần thiết thì lão phu cũng đành vì đại nghĩa mà diệt thân thôi. Chúng ta cứ tiếp tục theo kế hoạch mà hành sự là được.

Kế hoạch của lão là khi cần thiết thì liên thủ với Thượng Quan Phi Phụng phế bỏ võ công của sư đệ lão. Phi Phụng cũng hiểu được điều đó, nàng không nói gì thêm mà quét mục quang theo dõi diễn biến trên đường trường.

Tiến Nhất Sơn mạo danh sư huynh lão nên cố gắng giữ bộ mặt chính nhân quân tử. Lão nói:

- Được, Khương Tuyết Quân, người có vật chứng gì thì hãy lấy ra xem?

Khương Tuyết Quân nói:

- Ta hy vọng là trước tiên hãy làm rõ hàm nghĩa hai chữ “vật chứng”. Đối với việc ám toán thì vật chứng gì là quan trọng nhất?

Tiến Nhất Sơn cười nhạt, nói:

- Ta bị người vu khống là hung thủ thì làm sao trả lời được.

Đường Hy Vũ xen vào:

- Tại hạ là người ngoài cuộc nhưng từ sự việc mà luận thế này: theo qui định của võ lâm, tại hạ có thể nói một câu công đạo không?

Hắn đã muốn nói thì đương nhiên Tiến Nhất Sơn không dám phản đối rồi, vì vậy lão đành khẽ gật đầu.

Đường Hy Vũ quay sang hỏi Khương Tuyết Quân:

- Khương cô nương, lệnh đường có phải vì trúng độc mà chết không?

Khương Tuyết Quân lắc đầu, nói:

- Không phải!

Đường Hy Vũ nói:

- Vậy thì vật chứng mà hung thủ thường dùng để ám toán thường là ám khí độc môn hoặc giả là các loại binh đao thôi.

Khương Tuyết Quân lại lắc đầu, nói:

- Cũng không phải!

Trong quần hùng có kẻ nói:

- Xưa nay Tiễn đại tiên sinh không dùng binh khí.

Đường Hy Vũ chậm rãi nói tiếp:

- Tại hạ chỉ theo qui tắc mà hỏi thôi, tại hạ không có ý phán đoán ai là hung thủ.

Khương Tuyết Quân nói:

- Vậy thì xin hỏi ngoài ám khí độc môn và các loại binh đao thì còn có vật chứng gì để ám toán không?

Đường Hy Vũ đáp:

- Từ thương tích của nạn nhân có thể phán đoán được võ công độc môn của hung thủ, đó cũng có thể xem là vật chứng có sức thuyết phục nhất.

Khương Tuyết Quân nói:

- Trên người gia mẫu không hề có vết thương tích gì, nhưng khi gia mẫu chết thì thái dương huyết trướng lên, đầu mềm như bông.

Đường Hy Vũ vẫn chỉ muốn trợ giúp có mức độ nên đến đây thì lão lập tức nói:

- Nếu như vậy thì có lẽ lệnh đường bị một loại chưởng lực rất quái dị đánh chết rồi. Nhưng đó là võ công độc môn của gia phái nào thì xin lượng thứ, tại hạ vì kiến văn thiển cận nên không biết. Tại hạ cũng không muốn hỏi nữa.

Nói đoạn hắn cung thủ chào Tiễn Nhất Sơn rồi cáo lui. Dưới ánh sáng của những ngọn đuốc, thần sắc của Tiễn Nhất Sơn càng lúc càng hiện rõ vẻ xanh xám.

Vệ Thiên Nguyên lên tiếng:

- Theo tại hạ biết thì chưởng lực này là sự phối hợp giữa miêu chưởng và đại kim cương thủ luyện thành, nó có thể làm tổn thương nội tạng và cũng có thể làm cho xương đầu vỡ nát thành từng mảnh. Loại chưởng lực hợp từ miêu chưởng và đại kim cương thủ này chính là võ công độc môn của Tiễn gia.

Khương Tuyết Quân tiếp lời:

- Vậy chứng đã chỉ rõ, Tiễn Thiên Nhai, lão còn gì để nói nữa không?

Tiến Nhất Sơn chẳng nói gì, lão chỉ ngậm cười nhạt mà thôi. Tuy nhiên trong quần hùng đã có người nói thay Tiễn Nhất Sơn, đó là chưởng môn nhân của Bát Quái chưởng, Vương Điện Anh và chưởng môn nhân của Mai Hoa Quyền, Mai Thanh Phong. Hai nhân vật này vốn là hảo bằng hữu của Tiễn đại tiên sinh, lần này họ thấy Tiễn đại tiên sinh cùng Từ Trung Nhạc ở chung trong Tiêu phủ thì đã rất kỳ quái rồi, đồng thời bọn họ cũng có chút hoài nghi. Nhưng lúc này nghe Vệ Thiên Nguyên vu khống thì bọn họ không thể không vì bằng hữu mà tranh biện.

Bát Quái chưởng, chưởng môn nhân Vương Điện Anh cười ha ha một tràng rồi nói:

- Vệ Thiên Nguyên, đáng tiếc người chỉ biết một mà không biết hai.

Vệ Thiên Nguyên quát hỏi:

- Cái gì là hai?

Vương Điện Anh nói:

- Không sai, loại chưởng âm nhu hợp luyện mà người nói đích thực là võ công độc môn của Tiễn gia nhưng đáng tiếc là Tiễn đại tiên sinh vẫn chưa luyện thành môn tuyệt học gia truyền đó.

Chưởng môn nhân Mai Hoa Quyền, Mai Thanh Phong tiếp lời:

- Tiễn đại tiên sinh và bọn ta là hảo bằng hữu mấy mươi năm rồi, lão ta quyết không thể thân tàng bất lộ che giấu chuyện riêng với bọn ta được. Trước đây không lâu, ta và Tiễn đại tiên sinh còn trao đổi võ công với nhau, theo ta biết thì đại kim cương thủ của lão ta đã có thể khai bia phá thạch và công phu miêu chưởng cũng đã luyện đến cảnh giới có thể cách vật truyền công. Nhưng nếu nói đem hai môn công phu này hợp làm một thì lão ta vẫn chưa thể thực hiện được. Sợ rằng phải khổ luyện năm mươi năm nữa.

Tiến Nhất Sơn cố ý gượng cười và nói:

- Mai huynh, huynh quá đề cao tại hạ rồi. Tại hạ niên kỷ đã cao, bây giờ còn chưa luyện thành thì sợ rằng kiếp này cũng chẳng hy vọng gì đâu.

Vệ Thiên Nguyên cười nhạt, nói:

- Lão khiêm tốn quá đấy, nhưng đáng tiếc là lão lại nói dối trước mặt chân nhân rồi.

Nói đoạn chàng quay lại nói với Vương Điện Anh và Mai Thanh Phong:

- Lão ta cùng các vị trao đổi võ công như thế nào thì tại hạ không biết. Nhưng tại hạ đã chính thức động thủ với lão ta nên tại hạ có thể nói rằng võ công của lão ta cao cường hơn những gì các vị vừa nói nhiều.

Wương - Mai đều biến sắc, cả hai không hẹn mà cùng nói:

- Người hoài nghi bọn ta giúp lão nói dối chẳng?

Đường Hy Vũ lại lên tiếng:

- Nhị vị bất tất phải tranh chấp, là chân là giả cứ thử là biết ngay mà.

Tiêu đầu của Phi Mã tiêu cục là Mã Như Long cũng lên tiếng:

- Đúng vậy, dù sao thì Tiễn đại tiên sinh cũng đã tiếp nhận sự chỉ danh khiêu chiến của Vệ Thiên Nguyên rồi, chi bằng cứ để bọn họ đấu với nhau rồi hãy nói.

Phi Mã tiêu cục là đệ nhị tiêu cục sau Chấn Viễn tiêu cục ở thành Bắc Kinh nhưng Mã Như Long không từng trải và lão luyện như Thang Hoài Viễn, tính tình của lão ta thích náo nhiệt, hoặc có thể nói là hiếu sự chi đồ (loại người thích gây chuyện). Tuyệt đại đa số nhân mã từ tam sơn ngũ nhạc kéo đến đây chỉ với mục đích là quan chiến, tuy chiếu theo qui định võ lâm, trước khi tỷ võ không thể không nói đạo lý, nhưng đó cũng chỉ là chiếu lệ mà thôi. Vì vậy không ít người tỏ ra tán đồng với ý kiến của Mã Như Long.

Tình thế như tên đã lấp lên cung, Tiễn Nhất Sơn không thể không xuất nghinh ứng chiến. Lão đành nói:

- Được, tuy người chỉ danh khiêu chiến hai chúng ta nhưng Từ đại hiệp còn có việc nhà phải lo, vả lại với thân phận của ta thì không thể chiếm tiện nghi với người nên ta và người đơn đả độc đấu là được rồi.

Từ “việc nhà” mà lão nói, chẳng cần giải thích thì mọi người cũng biết là nói đến chuyện phu thê của Từ Trung Nhạc biến thành cừu nhân.

Mã Như Long là hiếu sự chi đồ nên lập tức vỗ tay tán thưởng, lão cười ha ha rồi nói:

- Đúng đấy, bọn họ ai cũng đều có lý của mình, chúng ta khó có thể phán đoán được thị phi của bọn họ. Tốt nhất là cứ để bọn họ đơn đả độc đấu một trận rồi hãy tính.

Khương Tuyết Quân quét mục quang lạnh như băng nhìn Mã Như Long nhưng không nói gì.

Đường Hy Vũ bước đến cạnh Mã Như Long nói khẽ:

- Mã tiêu đầu, các hạ nên nói năng cẩn thận một chút!

Mã Như Long biết mình đã lỡ lời nên gượng cười nói:

- Bằng hữu giang hồ đều biết là tại hạ thích nói năng cuồng cuồng đại đại mà, đa tạ Đường nhị công tử chỉ giáo. Nhất khách bất phiền nhị chủ, tốt nhất là mời công tử làm chứng nhân vậy.

Đường Hy Vũ nói:

- Kỳ thực cũng chẳng phải cần chứng nhân, chỉ cần hỏi xem Khương cô nương có đồng ý tiếp nhận ý kiến của Mã tiêu đầu hay không thôi.

Mọi người tại đương trường đều hiểu rõ hàm ý câu này. Đây không phải là cuộc tỷ võ bình thường mà là cuộc quyết đấu báo thù phụ mẫu. Dạng quyết đấu như thế này đương nhiên phải quyết đấu đến chết mới thôi. Như vậy thì cần gì người ngoài phân định thắng bại cho bọn họ.

Khương Tuyết Quân nhìn qua Đường Hy Vũ rồi khẽ gật đầu nói:

- Đa tạ Đường tiên sinh nói giúp mấy lời công đạo cho tiểu nữ. Từ Trung Nhạc là cừu nhân sát phụ của tiểu nữ nên tiểu nữ cũng muốn đơn đả độc đấu với hắn.

Từ Trung Nhạc mừng thầm, lão nghĩ:

- “Phi Thiên Thần Long thì ta đánh không lại nhưng ta không tin là ta thua nàng...”

Nghĩ đoạn lão làm ra vẻ thương tâm trước cảnh đoạn tình và nói:

- Tuyết Quân, nàng đã quyết ý đấu với ta thì ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, ta còn gì để nói nữa. Thôi thì đành chịu theo ý nàng vậy. Đã không đồng sinh nhưng nếu được đồng tử cùng nàng thì ta cũng mãn nguyện lắm rồi.

Đường Hy Vũ nói:

- Các vị đã đồng ý với đề nghị của Mã tiêu đầu thì không cần nói thêm những chuyện ngoài đề nữa. Bây giờ Tiễn đại tiên sinh và Vệ Thiên Nguyên đánh trận đầu, bất luận sinh tử thắng bại thế nào, sau khi trận thứ nhất kết thúc thì Khương Tuyết Quân và Từ Trung Nhạc sẽ quyết đấu trận thứ hai.

Tiến Nhất Sơn ngậm vận công rồi quát lớn:

- Vệ Thiên Nguyên, ngươi xuất chiêu đi!

Vệ Thiên Nguyên chẳng cần khách khí, nói:

- Được, hôm nay không phải lão tử thì ta vong vậy!

Lời vừa dứt thì chàng xuất thủ nhanh như chớp, thủ trảo nhằm đầu vai của Tiễn Nhất Sơn chụp xuống.

Đương trường có kẻ buột miệng kêu lên:

- A, đây chẳng phải là Long trảo thủ của Tề gia đó sao?

Người này là hảo bằng hữu của Tiễn đại tiên sinh, quyền sư La Thừa Cương tại thành Bắc Kinh. Hai mươi năm trước lão đã từng mục kiến Tề Yển Nhiên thi triển chiêu Long trảo thủ này. Lão thừa biết chiêu này rất lợi hại nhưng lại không biết Vệ Thiên Nguyên là đồ tôn do đích thân Tề Yển Nhiên truyền thụ. Vốn là chỗ bằng hữu với Tiễn đại tiên sinh nên võ công của Tiễn đại tiên sinh lợi hại thế nào, La Thừa Cương biết rõ. Bất giác lão thầm nghĩ:

- “Dù Vệ Thiên Nguyên không thi triển toàn bộ võ công của Tề gia nhưng chỉ một chiêu Long trảo thủ này thôi thì e rằng Tiễn đại tiên sinh đã khó lòng địch lại rồi!”

Nào ngờ lão vừa nghĩ đến đây thì Tiễn Nhất Sơn đã hóa giải được chiêu Long trảo thủ của Vệ Thiên Nguyên. Tiễn Nhất Sơn chỉ thuận thế phản thủ đánh ra một chưởng, trong công có thủ buộc Vệ Thiên Nguyên phải lập tức biến chiêu. Trông thì rất nhẹ nhàng nhưng kỳ thực lão đã vận toàn bộ công lực bình sinh vào chưởng. Chỉ có điều, chiêu thức lão thi triển là chiêu số chính tông của Đại kim cương thủ. Chiêu này có tên là Kim cương phục ma, đây cũng chính là chiêu mà sư huynh của lão, Tiễn đại tiên sinh thật bình sinh thường sử dụng.

Về công lực thì người ngoài không nhìn thấy, chỉ có người trong cuộc mới biết được mà thôi. Do vậy, La Thừa Cương, Mai Thanh Phong, Vương Điện Anh tuy đều kinh ngạc nhưng cũng chỉ biết Vệ Thiên Nguyên chưa luyện võ công của Tề gia đến cảnh giới thượng thừa mà thôi.

Thế nhưng trong tích tắc Vệ Thiên Nguyên đã biến đổi tám loại chưởng pháp trong đó bao gồm sáu môn võ công khác nhau của Tề gia. Chiêu số đương nhiên là hung hiểm phi thường, những kẻ nhìn ra được võ công của Tề gia thì càng kinh ngạc không thôi. Bởi lẽ bất kỳ môn võ công nào của Tề gia cũng đủ để chế ngự hàng cao thủ trong võ lâm.

Lúc này đã có người nói với La Thừa Cương nên lão ta mới biết được lai lịch của Vệ Thiên Nguyên. Bất giác lão không kiềm chế được nên vội nói với Mai Thanh Phong và Vương Điện Anh:

- Võ công của Tề gia là thiên hạ đệ nhất, sợ rằng Tiễn đại tiên sinh khó bảo toàn được sinh mạng. Nhị vị là hảo bằng hữu của Tiễn đại tiên sinh nên có lẽ không nhẫn tâm nhìn bằng hữu của mình chết dưới tay tiểu tử đầu Vệ Thiên Nguyên chứ?

Mai Thanh Phong thở dài rồi nói:

- La huynh cũng không phải là không biết cách đối nhân xử thế của Tiễn đại tiên sinh, lão ta đã nói ra thì tất phải làm, lão ta đã nói cùng Vệ Thiên Nguyên đơn đả độc đấu thì làm sao cần sự trợ thủ của chúng ta?

La Thừa Cương nói:

- Mai huynh nhẫn tâm nhìn lão ta bị Vệ Thiên Nguyên giết chết sao?

Mai Thanh Phong nói:

- Sinh tử là chuyện nhỏ, thủ tín mới là đại sự. E rằng Tiễn đại tiên sinh thà tử chiến chứ không muốn chúng ta xuất thủ giúp sức đâu.

Wương Điện Anh bỗng a lên một tiếng và nói:

- Kỳ quái thật!

La Thừa Chương hỏi:

- Cái gì kỳ quái?

Vương Điện Anh nói:

- Bản lĩnh của Phi Thiên Thần Long đương nhiên là ngoài sở liệu của chúng ta nhưng hình như võ công của Tiễn đại tiên sinh cũng tinh thâm hơn trước rất nhiều.

Lúc này bọn họ càng đánh càng kịch liệt. Tuy Vệ Thiên Nguyên xuất thủ với toàn bộ nội lực khiến đương trường mù mịt cát đá nhưng Tiễn đại tiên sinh chỉ nhẹ nhàng phát ra một chưởng đã đủ khiến Vệ Thiên Nguyên thối lui ra sau. Quần hùng quan chiến cố nhiên là cảm thấy chưởng lực của Vệ Thiên Nguyên như thiên phong hải vũ cuộn tới nhưng khi Tiễn đại tiên sinh xuất chưởng thì bọn họ cũng cảm thấy như bị một kinh phong uy mãnh ngầm kích trúng. Mọi người không ai có thể trụ vững nên phải dần dần thối lui tạo thành một vòng vây khá rộng.

Vệ Thiên Nguyên càng đánh càng trở nên hung mãnh nhưng thân hình của chàng không ngừng di động ra phía sau. Tiễn đại tiên sinh thì chọn đấu pháp dĩ công vi thủ, do vậy chẳng mấy chốc thì Vệ Thiên Nguyên đã bị đẩy đến bờ nhan thạch của Bí Ma Nhai. Đến lúc này thì Vệ Thiên Nguyên có muốn lui cũng không còn đất để lui, ngay cả Thượng Quan Phi Phụng ẩn nấp bên dưới cũng lo lắng thay cho chàng.

Theo kế hoạch đã định giữa nàng và Tiễn đại tiên sinh thì lẽ ra bọn họ phải xuất thủ từ sớm. Tiễn đại tiên sinh vạch trần sự giả mạo của sư đệ lão, còn Thượng Quan Phi Phụng thì lại lập tức thi triển Ảo kiếm phối hợp với Vệ Thiên Nguyên để khống chế Tiễn Nhất Sơn. Nhưng kỳ quái là Tiễn đại tiên sinh chẳng có biểu thị gì, bởi lẽ bọn họ đã định là Tiễn đại tiên sinh phát hiệu lệnh.

Phi Phụng không nhẫn nại được nên nói:

- Vệ Thiên Nguyên đã bị bức đến đường cùng rồi, tiểu nữ thấy thời cơ xuất thủ đã đến rồi đấy!

Tiến đại tiên sinh nói:

- Khoan đã! Khoan đã!

Vừa nói lão vừa ngưng thần quan chiến, thần sắc lộ vẻ mơ hồ như người thất trí.

Phi Phụng động lòng, thầm nghĩ:

- “Không lẽ Vệ Thiên Nguyên cố ý dụ địch?”

Với kiến thức võ học của mình thì nàng nhìn thấy võ công của Vệ Thiên Nguyên và Tiễn Nhất Sơn tương đương nhau, tức là kẻ tám lạng, người nửa cân. Dù Vệ Thiên Nguyên rơi vào thế hạ phong thì cũng không đến nỗi bị Tiễn Nhất Sơn đẩy lui liên tục như vậy.

Bỗng nghe Tiễn đại tiên sinh lẩm bẩm tự nói:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Hắn là ai? Hắn là ai?

Phi Phụng chẳng hiểu gì cả, nàng muốn hỏi Tiễn đại tiên sinh nói vậy là có ý gì nhưng đã không còn cơ hội. Bởi lẽ một biến đổi bất ngờ tại hiện trường đã hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Thì ra trong thế ngàn cân treo sợi tóc đó, Vệ Thiên Nguyên đột nhiên lướt qua bên người Tiễn Nhất Sơn mà đi.

Thân pháp của chàng kỳ ảo đến độ những người quan chiến bên ngoài không nhìn thấy gì rõ ràng cả. Chỉ trong chớp mắt chàng đã thoát khỏi hiểm cảnh. Đồng thời, trong lúc lướt qua người Tiễn Nhất Sơn, chàng còn phản thủ giữa lưng đối phương đánh ra một chưởng.

Tiến Nhất Sơn phát tay áo nghe phạch một tiếng, lập tức chưởng lực của Vệ Thiên Nguyên như đánh vào một bức tường thép. Nói thì chậm nhưng diễn biến cực kỳ nhanh, trong tích tắc Tiễn Nhất Sơn đã xoay người lại rồi. Ống tay áo của lão bị chưởng lực đánh trúng nên lúc này bị rách tả tơi thành nhiều mảnh.

Vương Điện Anh ngưng thần quan chiến, thân pháp của Vệ Thiên Nguyên cố nhiên đã khiến lão vô cùng kinh ngạc, nhưng sự xoay chuyển cực nhanh của Tiễn Nhất Sơn càng khiến cho lão không ngờ. Bất giác lão buột miệng kêu thất thanh một tiếng rồi thầm nghĩ:

- “Không ngờ nội công của Tiễn đại tiên sinh lại thâm hậu như vậy, xem ra cuộc trao đổi võ công mấy ngày trước là lão ta cố ý nhường ta rồi.”

Vệ Thiên Nguyên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Lão không đả thương được ta, ta cũng không đả thương được lão, nhưng ống tay áo của lão đã bị hủy, xem ra lão thua ta nửa chiêu rồi đấy. Lão còn dám đánh nữa không?

Thực ra việc Tiễn Nhất Sơn dùng ống tay áo chống đỡ chưởng lực thì phần công phu này tính ra quyết không kém Vệ Thiên Nguyên.

Tiến Nhất Sơn lạnh lùng hừ một tiếng rồi quát lớn:

- Người có gan thì đừng chạy!

Phải nói rằng thân pháp của Vệ Thiên Nguyên cực kỳ nhanh, trong chớp mắt chàng đã lướt đi sáu, bảy trượng rồi, thế nhưng Tiễn Nhất Sơn cũng không chậm trễ, lão đuổi theo như hình với bóng.

Vệ Thiên Nguyên cười thầm và nghĩ:

- “Lão quỷ người cuối cùng tất cũng phải trúng kế của ta!”

Thì ra không phải chàng không đối phó lại đối phương mà vì sợ Tiễn Nhất Sơn không xuất hết tuyệt chiêu nên mới dùng kế khích tướng.

Tiến đại tiên sinh ở bên dưới Bí Ma Nhai quan chiến, thần sắc càng lúc càng ngưng trọng, lão lẩm bẩm tự nói:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Không đúng! Không đúng!

Tuy không hiểu toàn bộ hàm ý những lời nói của lão nhưng Thượng Quan Phi Phụng cũng ngầm phán đoán ra mấy phần, do vậy nàng bắt đầu hồ nghi. Nên biết Tiễn Nhất Sơn vì luyện công không chuẩn nên bị tẩu hỏa nhập ma và dẫn đến bán thân bất toại. Theo lẽ thường mà nói, người bị bán thân bất toại dù được chữa trị hoàn toàn thì khinh công cũng

không thể luyện được đến cảnh giới cao minh như Tiễn Nhất Sơn hiện tại. Bất giác Phi Phụng thầm nghĩ:

- “Tiễn đại tiên sinh nói kỳ quái có lẽ là chỉ việc này, nhưng “không đúng” là lão muốn nói đến điều gì?”

Lúc này trên đường trường Vệ Thiên Nguyên và Tiễn Nhất Sơn lại tiếp tục động thủ nhưng chiêu thức xuất ra chậm hơn trước rất nhiều. Tiễn Nhất Sơn cũng không còn vẻ ung dung nhẹ nhàng như trước, bọn Vương Điện Anh đều là cao thủ võ lâm nên thoát nhìn đã biết song phương bắt đầu tiến vào giai đoạn tỉ thí nội lực. Tiễn Nhất Sơn có vẻ như chiếm thế thượng phong nhưng trong nhất thời quyết không thể phân thắng bại được.

Sau khi chiết giải mấy chiêu thì bỗng nhiên nghe Vệ Thiên Nguyên nói:

- Mai chưởng môn, Vương chưởng môn, La sư phụ, ba vị là chính nhân quân tử, xin các vị hãy đi xem tảng đá này thử!

Song phương đang tỉ thí nội lực, trước khi chưa phân thắng bại thì không bên nào có thể thoát ra được. Tiễn Nhất Sơn mất lộ hung quang, sát cơ đột hiện, lão vận toàn lực đánh ra một chưởng. Vệ Thiên Nguyên vì cất tiếng nói nên bị phân thần khó tránh khỏi tổn hại trước chưởng lực của đối phương.

Song chưởng vừa giao nhau thì phát ra một tiếng nổ long trời lở đất. Vệ Thiên Nguyên hự một tiếng rồi thối lui ba bước, khoe miệng thổ máu tươi. Thế nhưng chàng vẫn thản nhiên nói:

- Mã tổng tiêu đầu, lão nói năng tuy không nghiêm túc nhưng hành xử như người chính phái nên tại hạ rất tin tưởng lão. Xin lão hãy làm chứng nhân cùng ba vị kia đến bờ đá xem thử!

Mã Như Long vốn là hiếu sự chi đồ, tính tình thích náo nhiệt nên Vệ Thiên Nguyên vừa dứt lời thì lão phá lên cười ha ha rồi nói:

- Phi Thiên Thần Long, ta không quan tâm người là chính hay tà, có trò mới để xem là lão Mã ta lập tức đi xem ngay. Đa tạ người tin tưởng ta nhưng ta bắt tất phải làm chứng nhân chi cho phiền phức.

Nói đoạn lão cất bước theo bọn Vương Điện Anh đi về phía bờ đá bên kia. Vệ Thiên Nguyên sau khi thối lui thì lập tức tiến lên, tuy đã thọ thương nhưng chàng vẫn nỗ lực quyết chiến không ngừng với Tiễn Nhất Sơn, Khi Vương - La - Mai - Mã, bốn lão đến bên bờ đá thì Vệ Thiên Nguyên càng phấn khích tinh thần, chàng xuất chiêu tấn công liên tục.

La Thừa Chương cảm thấy bất an nên buột miệng tự nói:

- Bờ đá này có gì là cổ quái đâu?

Vương Điện Anh là nhân vật chính trực nhất nhưng vì có quan hệ bằng hữu lâu năm với Tiễn đại tiên sinh nên lão đưa tay định sờ vào bờ đá nhưng lại không dám sờ vào. Chưởng môn Mai Hoa Quyền, Mai Thanh Phong đứng bên cạnh Vương Điện Anh, sắc diện trầm trọng, trong lòng lão cũng ngầm phán đoán được mấy phần. Tuy nhiên, lão và Vương Điện Anh đều tự nghĩ như nhau:

- “Tại sao Tiễn đại tiên sinh phải che dấu võ công với ta? Lẽ nào lão ta thật sự là hung thủ sát hại Khương phu nhân? Những lời nói dối của lão nếu bị phanh phui thì nhất định là đại bất lợi đối với lão ta rồi.”

Nghĩ đến đây thì Mai Thanh Phong buột miệng nói:

- Đúng rồi, bờ đá này nhìn bề ngoài không có gì cổ quái nhưng không biết bên trong có gì lạ chăng? Để ta thử sờ xem.

Nói đoạn lão đưa tay sờ vào, điều cổ quái bên trong quả nhiên lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. Thì ra bờ đá này đã bị vỡ nát như bột, khi Mai Thanh Phong chạm vào thì bột đá rơi xuống lả tả. Nhưng bờ đá này vừa to vừa dày nên đương nhiên không thể biến thành bột vụn hoàn toàn, song lớp bị vỡ bóc ra cũng dày đến cả tấc. Không cần nói cũng biết đây là kiệt tác do chưởng lực của Tiễn Nhất Sơn tạo ra, điều đó đủ để kinh thế hãi tục rồi.

Nhất thời, Vương Điện Anh, Mai Thanh Phong, La Thừa Chương và Mã Như Long đều tròn mắt há miệng ngẩn người, không ai nói được lời nào.

Một lúc sau Mã Như Long lên tiếng:

- Vương chưởng môn kiến văn quảng bác, vậy xin hỏi đây là môn võ công gì mà lợi hại như thế?

Wương Điện Anh không trả lời mà chỉ thở dài, lão quay lại hỏi La Thừa Chương và Mai Thanh Phong:

- Các vị có nhìn thấy không?

La Thừa Chương cũng không dám một mình tự phát ngôn nên nói:

- Chi bằng chúng ta cùng nói ra một lượt, xem thử kiến văn của mọi người có giống nhau hay không?

- Đây là chưởng lực do Kim cương thủ và Miêu chưởng hợp luyện thành.

Ba lão cùng nói ra một lúc và nội dung hoàn toàn như nhau.

Wương Điện Anh thần sắc tái nhợt, lão trầm giọng nói:

- Tiễn đại tiên sinh, chúc mừng các hạ đã luyện thành tuyệt học gia truyền, nhưng tại sao lại che dấu với bằng hữu như vậy?

Lời này vừa phát ra thì quần hùng trên dưới Bí Ma Nhai đều kinh tâm động phách. Sau một lúc trầm lặng thì đương trường rộn lên những tiếng xì xào và ai nấy đều hướng mục quang nhìn về phía Tiễn đại tiên sinh, chờ xem lão ta nói thế nào?

Tiến Nhất Sơn trầm giọng nói:

- Các vị tin tại hạ cũng tốt mà không tin thì cũng đành thôi, hiện tại tại hạ đang cùng Phi Thiên Thần Long quyết đấu sinh tử. Mọi chuyện phải chờ trường quyết đấu kết thúc rồi hãy nói.

Tuy miệng nói nhưng lão xuất thủ không chậm chút nào, chưởng sau tiếp theo chưởng trước, thế công càng lúc càng khẩn trương và hung mãnh. Trước chưởng lực công kích như di

sơn đảo hải của đối phương, Vệ Thiên Nguyên lần này thì một vết máu tươi vọt thẳng từ trong miệng ra ngoài.

Mã Như Long thấy vậy vội nói:

- Các vị không khuyên Tiễn đại tiên sinh dừng tay thì e rằng tính mạng của Vệ Thiên Nguyên khó bảo toàn. Như vậy há chẳng phải là để cho lão ta... để cho lão ta...

Tuy Mã Như Long không nói hết câu nhưng bọn Vương Điện Anh đều biết lão muốn nói đến bốn chữ “giết người diệt khẩu”. Vương Điện Anh tỏ ra rất phần nộ, từ thần sắc có thể thấy được sự đấu tranh nội tâm của lão rất dữ dội nhưng cuối cùng lão cũng chỉ thở dài mà thôi.

Thật là:

*“Dùng kế xuyên khai tà tâm giả
Vị tình lão hữu há dị ngôn?”*

Tạm dịch:

*“Dùng kế vạch trần tâm kẻ ác
Vì tình bạn cũ khó xuất ngôn.”*

-- o O o --